

høiere Poster; de ansættes med en ringe Lønning, og det største Gode, de ofte opnaae, er, at de faae Lov til at arbejde paa Contoiret og efter flere Aars Forløb avancere til 1, 2, 3 eller 400 Rd. Her blive de staaende deres hele Liv. Naar de have tjent tro en lang Tid, bliver der ikke Spørgsmaal om deres Avancement; de kunne ofte ikke opnaae nogen- somhelst anden Forsørgelse; Staten er ikke engang istand til, naar vedkommende er fattig og forladt, skjøndt han i en lang Aarrække har ydet den sin Tjeneste, at sørge for ham. Naar han kastes bort, gaaer han til Contoirchefen. Ja, min gode Mand, siger denne, det gjør mig ondt, men jeg kan ikke gjøre Noget. Han gaaer da til Departementschefen, som svarer det Samme. Han gaaer til Ministeren. „Jeg beklager Dem, siger denne, men jeg har Intet at give Dem at leve af; det gjør mig ondt, men Forholdene føre det saaledes med sig; der er Intet bevilget, hvormed jeg kan hjælpe Dem paa Deres gamle Dage.“ Jeg skal ikke indlade mig udførligt paa, hvorvidt det er rigtigt at staae en Streg over en heel Klasse af Embedsmændene. Jeg troer ikke, at der kan opnaaes en stabil Regering derved; jeg antager, at det er nødvendigt, at der er forskellige Slags Overgængelsesklasser. Ministeriet har indbragt et Forslag om, at den meest underordnede Klasse skulde udgaae som Embedsmænd; men jeg troer ikke, det er rigtigt. Ikke desto mindre skal jeg for min Part være villig til at gaae ind paa dette Forslag, men under den Forudsætning, at der i Lighed med, hvorledes der forholder ved andre underordnede Embedsclasser, navnlig de Militaire, Post- og Soldvæsenets Betjente, idetmindste sørges for denne Klasse Embedsmænd paa deres gamle Dage. Jeg troer, at denne Embedsclasser er ikke et uvæsentligt Led af den hele Statsorganisme. Det er en meget nyttig Person, en saadan tro og gammel Copist; han har levet sig ind i Contoirlivet; han er et levende Register; han fører Journalen og Bøgerne og holder Orden i Contoiret, medens den overordnede Embedsmænd ofte stifter mindre Gavn. Der er derfor Meget, der taler for, at man skal holde paa en saadan gammel, paalidelig Person, og derfor ønsker jeg, man vil søge at hjælpe paa

denne Klasse af Embedsmænd. Det er ogsaa, jeg gjentager det, for hele Statsmaskineriet en ikke uvæsentlig Omstændighed at have en saadan Klasse som Overgængelsesled, fordi det ofte viser sig, at man har praktisk Anvendelse netop for denne Klasse af Embedsmænd, idet de, man ofte tager ind i Contoirerne, og som man troer ere dygtige Mænd, vise sig, naar det kommer til Stykket, ikke at svare til Forventningen. Man har da ikke noget Sted, hvor man kan sætte en saadan Embedsmænd. Som Fuldmægtig vil han ikke kunne gjøre den Gavn, han burde gjøre, og er snarere til Hinder end til Hjælp; derimod kan han være brugbar til en underordnet Post. Jeg skal dog ikke urgere, hvorvidt det er rigtigt for Statstjenesten i det Hele taget at have forskellige Classer, hvor der er et fast Avancementssystem, skjøndt jeg holder paa, at Embedsmændene skulle have den størstmulige Selvstændighed, ikke alene indbyrdes, men ogsaa med Hensyn til de øvrige Statsforhold, og skjøndt det efter min Mening er urigtigt, at Embedsmændene ikke skulle have den samme Selvstændighed som andre Statsborgere, og jeg derfor mener, at de ikke alene skulle være selvstændige ud ad til, men ogsaa ligge overfor deres Overordnede. Det er ikke efter min Anskuelse rigtigt, at man saa at sige gjør en heel Klasse af Embedsmændene til afhængige Redskaber for de Overordnede. Deraf vil Følgen meget let blive, at naar de menneskelige Bildfarelser gjøre sig gjældende, de overordnede Contoirchefer eller Departementschefer beklæde en stor Deel af disse Poster med Folk, som de kunne faae for et godt Kjøb, eller som anbefales af gode Venner. Jeg troer derfor netop, at denne Klasse, som er et meget nyttigt og vigtigt Led i Statstjenesten, bør man saa vidt muligt holde paa. Men dersom man nu gaaer saa vidt, at man staaer den gamle, troe Copist ganske ihjel som Embedsmænd, saa forekommer det mig, at man saa at sige burde give ham en anstændig Begravelse, og at man idetmindste maa sørge for, at han ikke skal lide Nød paa sine gamle Dage og kastes ud som et andet Almisselem; thi det vil Følgen blive, naar der ikke paa en eller anden Maade sørges for ham. Denne Embedsclasses faste Forsørgelse er derfor ikke alene rigtig fra Statens